

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: У-759/03
Бања Лука, 15.02.2007. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Златка Куленовића као предсједника вијећа, Јанка Нинића и Смиљане Мрше као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Сандре Ђукић, у управном спору по тужби И.Т. из Б. Л. (у даљем тексту: тужила), заступане по пуномоћницима Д. П. и М. П., адвокатима из Б. Л. против рјешења туженог министарства број 05-050-01-350/03 од 19.05.2003. године, у предмету враћања посједа стана, у нејавној сједници дана 15.02.2007. године, донио је

ПРЕСУДУ

Тужба се уважава, оспорени акт се поништава.

Образложење

Оспореним актом одбијена је жалба тужиле против рјешења Одсјека туженог министарства у Б. Л. број 05-050-02-02-3013/99 од 16.01.2003. године, којим је одбијен њен захтјев за враћање посједа стана број 7, у згради број 32/II, у Б. Л. уз образложење да тужила на дан 30.04.1991. године "није имала станарско право" на том стану.

Благовременом тужбом тужила оспорава законитост тога акта из разлога предвиђених одредбама члана 10. став 1. тачка 1. и 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 12/94-у даљем тексту: ЗУС), важећег у вријеме подношења тужбе у овој ствари, те истиче: да је она спорни стан добила на коришћење од Завода за изградњу Б. Л. по основу радног односа; да је у вези додјеле тога стана на коришћење пред Основним судом удруженог рада у Бањој Луци вођен спор, али да због несређене архиве није могла прибавити одговарајући доказ о томе; да се у том спору садашњи корисник стана, Д. Р., нејавља ни у ком својству, јер да јој је стан дат на коришћење након што је она (тужила) иселила из њега; да је из увјерења надлежног органа, које је приложила уз жалбу против напријед наведеног првостепеног рјешења, видљиво да се она одјавила са адресе спорног стана 20. јануара 1993. године, па да тако не стоји утврђење у оспореном акту, који са првостепеним рјешењем у овој ствари чини правно јединство, да је тај стан Д. Р. дат на коришћење 01. априла 1992. године; да је по добијању рјешења, којим јој се спорни стан даје на коришћење, у њега уселила и да је то било могуће утврдити у проведеном управном поступку. Предлаже да се тај акт поништи.

Након подношења тужбе услиједила су још два поднеска тужиле и то дана 02.07.2003. године уз који је доставила фотокопију одлуке Завода за изградњу Б. Л.-Комисија за стамбена питања број 485-2/89 од 09.02.1989. године, из које произилази да се спорни стан даје тужили на трајно коришћење, и дана 19.09.2005. године, уз који је достављена фотокопија пресуде Вишег суда Бања Лука број Ж-94/92 од 13.05.1993.

године, из које произилази да је одбијена жалба С. С. и Р. М. против одлуке Основног суда удруженог рада Бања Лука број Рс-154/91 од 28.05.1992. године, којом је одбијен захтјев тих предлагача за поништење одлуке о додјели станова учесницима у поступку - тужиљи и Н. Д.

У оба та поднеска наводи се да су ови докази накнадно прибављени, јер да тужилца није била у могућности да их презентује у току вођења управног поступка у овој ствари.

Тужена страна није дала одговор на тужбу, а списе предмета овом суду је доставио првостепени орган (Одсјек тужене стране у Б. Л.).

Д. Р., садашњи корисник спорног стана и отуда заинтересовано лице за исход поступка у овом управном спору - у смислу одредаба члана 16. ЗУС-а, у свом одговору оспорава тужбене наводе и при том истиче да у тужби нису наведене никакве битне чињенице, које би могле ићи у прилог њене основаности; да тужилца ничим није доказала да је била законити корисник тога стана у смислу одредаба члана 11. Закона о стамбеним односима, јер да није презентовала никакве доказе о томе да је закључила уговор о коришћењу те стамбене јединице; да не постоји акт даваоца тога стана, којим се он даје на коришћење тужиљи, па да је она отуда била незаконито усељено лице у ту стамбену јединицу; да јој је (Д. Р.) рјешењем Завода за изградњу Б. Л. број 01-3618/92 од 25.02.1992. године тај стан дат на коришћење по основу радног односа; да је на основу тога рјешења са тадашњим СИЗ-ом становања Б. Л. дана 11.03.1992. године закључила уговор о коришћењу стана и у њега уселила; да је након тога закључила и уговор о откупу тога стана и да је у одговарајућим јавним књигама евидентирана као његов власник. Предлаже да се тужба одбије као неоснована.

Размотривши тужбу и оспорени акт по одредбама члана 39. Закона о управним споровима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 12/94 – у даљем тексту: ЗУС), затим одговор заинтересованог лица Д. Р. и цјелокупне списе предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде из слиједећих разлога:

Уз поднесак о допуни жалбе против напријед наведеног првостепеног рјешења, који је предат туженој страни дана 03.03.2003. године, тужилца је приложила увјерење Центра јавне безбједности Б. Л. број 10-05/2-207-28895 од 17.02.2003. године, у којем стоји да је тужилца имала пријављено прибављено на адреси спорног стана у периоду од 10.02.1990. до 20.01.1993. године. При том је истакла да тиме доказује да је била корисник спорне стамбене јединице "у критично вријеме од 1990. г. до 20.01.1993. г."

Међутим, тај жалбени навод је остао без икакве оцјене у оспореном акту, чиме су повријеђене одредбе члана 230. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник Републике Српске", бр. 13/02).

Ради се о доказу који указује на закључак да је тужилца била посједник, а то истовремено значи и корисник спорног стана на дан 30. априла 1991. године у смислу одредаба члана 1. и 14. Закона о престанку примјене Закона о коришћењу напуштене имовине ("Службени гласник Републике Српске", бр. 38/98, 12/99, 31/99, 38/99, 65/01, 13/02, 39/03 и 96/03).

Накнадно достављени докази у овом управном спору (напријед наведени) такође указују на основаност таквог утврђења, а они истовремено указују и на закључак да је спорни стан био дом тужиље на дан 30. априла 1991. године- у смислу одредаба члана 8. Европске конвенције за заштиту људских права, која се директно примјењује у Босни и Херцеговини и има приоритет над свим другим законима, у смислу одредаба члана II/2 Устава. Дакле, ради се о праву на дом у смислу одредаба члана II/3.ф) Устава Босне и Херцеговине.

Стоји чињеница да тужиља није закључила уговор о коришћењу спорног стана у смислу члана 11. Закона о стамбеним односима (пречишћени текст, "Службени лист СРБиХ", 14/84, 12/87 и 36/89, те "Службени гласник Републике Српске", бр. 19/93, 12/99 и 31/99), али остаје чињеница да се она - с обзиром на чињеницу да је у стан уселила на основу коначног рјешења којим јој се он даје на коришћење - не може сматрати бесправно уселимцем у смислу одредаба члана 30. тога закона, па отуда ужива правну заштиту на тој стамбеној једници као њеном дому, како је то напријед наведено.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да су оспореним актом остварени разлози из члана 10. став 1. тачка 1. и 3. ЗУС-а, па се отуда тај акт поништава на основу одредаба члана 41. став 1. и 2. тога закона.

У поновљеном поступку тужена страна је у обавези да поступи по одредбама члана 61. ЗУС-а тако да умјесто поништеног, донесе други акт најдаље у року од тридесет дана, рачунајући од дана примитка ове пресуде уз уважавање правног схватања и примједби овог суда у погледу поступка.

Записничар
Сандра Ђукић

Предсједник вијећа
Златко Куленовић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарне
Амила Подрашчић